

Anul XVIII, Nr. 466
28 septembrie 2025

Duminică a XVIII-a după Cincizecime
- Pescuirea minunată -

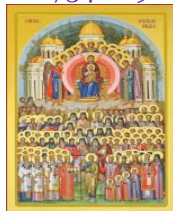
Parohia Vovidenia **Galați**

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

**2025 - „Anul omagial al
centenarului Patriarhiei Române“
și „Anul comemorativ al
duhovnicilor și mărturisitorilor
ortodocși români din secolul XX“**

„Fraților, cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera. Fiecare să dea cum socotește cu inima sa, nu cu părere de rău, sau din silă, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună. Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiți spre tot lucrul bun, precum este scris: «Împărțit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac». Iar Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine spre mâncare vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre, ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulțumire lui Dumnezeu“.

(II Corinteni IX, 6-11)

„În vremea aceea Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Atunci El, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat și, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: Îndepărtează-o la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și, făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. De aceea, au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să-i ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se scufunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut în genunchi, înaintea lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! Căci spaimă îi cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuirea atâtor pești. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El“.

(Luca V, 1-11)

RELAȚIA OMULUI CU FĂPTURA NECUVÂNTĂTOARE, PERSPECTIVE TEOLOGICE LA CUVIOSUL SILUAN ATHONITUL

„Atașarea excesivă față de lumea necuvântătoarelor ajunge adesea să ocupe un spațiu sufletească viran, rămas gol prin atrofierea relațiilor sufletești cu oamenii din jur. În Occident, unde problema în cauză are un avans de câteva decenii, s-a vorbit demult despre deprecierea relațiilor sociale fundamentale, „în special maritale, familiale, de vecinătate și comunitate“ (Adrian Franklin, *Animals and Modern Cultures: A Sociology of Human-Animal Relations in Modernity*, Sage Publication Ltd, 1999, p. 85).

Cu tot contextul social și cu toată învechirea fenomenului, pentru a mai putea îndrepta ceva, situația trebuie tratată profund creștin. De regulă, vina se împarte cu cel care provoacă rana sufletească, dar, în cele din urmă, o însemnată parte din greșală revine aceluia care se izolează în egoism și păstrează efectele durerii, în loc să le vindece prin terapia netăgăduită a iertării și prin ajutorul oferit de alte persoane, pe care Dumnezeu, negreșit, le va aduce în preajma celui rănit. „Să iubim, să iubim mult și să iubim frumos. Să iubim rana și pe cel care ne-a făcut rana“, este un atât de folositor îndemn lecuitor al Părintelui Arsenie Papacioc. Aceasta este calea evanghelică taumaturgică, iar nu refugiul, ce nu poate oferi decât o vindecare-surogat total insuficientă pentru dimensiunea și prețiozitatea spiritual-sufletească a omului.

Cuviosul Siluan Athonitul (†1938) este unul dintre marii sfinți ai secolului XX, care se exprimă cu o profundă luciditate duhovnicească în privința atașării exagerate față de animale. Prin ucenicul său, Cuviosul Sofronie de la Essex (1993), aflăm următoarele: „Credea că animalele sunt din pământ și că mintea omului nu trebuie să se lege de ele. [...] Adeseori vedem că oamenii se leagă de animale, mergând până acolo încât se împrietenesc cu ele. Starețul socotea că acest lucru e o răsturnare a rânduielii așezate de Dumnezeu și că e potrivnic condiției normale a omului. A mângâia o pisică sau a te juca și vorbi cu un câine uitând de Dumnezeu, sau a te îngriji de animale până acolo încât să uiți de suferința aproapelui sau a te certa cu oamenii din pricina lor - toate acestea erau pentru stareț o încălcare a poruncilor lui Dumnezeu care, atunci când sunt păzite cu credincioșie, conduc omul la desăvârșire. În întreg Noul Testament nu găsim nici un pasaj în care să se spună că Domnul Și-ar fi oprit atenția asupra animalelor [!] și totuși El iubea cu siguranță întreaga făptură. Vocația noastră în conformitate cu natura noastră creată după chipul lui Dumnezeu e de a ajunge la statura de bărbat desăvârșit după chipul lui Hristos- Omul. De aceea starețul socotea că un atașament

interior și o pasiune pentru animale reprezintă o înjosire a condiției umane. Iată ce scrie în această privință: «Unii se leagă de animale, dar acest lucru supără pe Ziditorul, fiindcă omul e chemat să viețuiască veșnic împreună cu Domnul, să domnească împreună cu El și să nu iubească decât numai pe Dumnezeu. Nu trebuie să ne alipim de animale, trebuie doar să avem o inimă plină de bunăvoință pentru întreaga făptură». [...] Toate au fost create pentru a-i sluji omului; de aceea, în caz de nevoie, omul se poate folosi de tot ceea ce a fost creat. Dar, în același timp, omul are datoria de a purta de grijă de toată făptura; de aceea, orice rău pricinuit fără vreo necesitate unui animal sau chiar unei plante contrazice legea harului. Prin urmare, vătămarea inutilă a unui animal, chiar și a unei plante, tăgăduiește legea harului. Dar orice atașament pătimăș față de animale e contrar și el poruncilor lui Dumnezeu, fiindcă micșorează iubirea față de Dumnezeu și de aproapele» (Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul scrise de ucenicul său, arhimandritul Sofronie, trad. de Pr. prof. Ioan Ică jr., Sibiu, 22004, pp. 99-100).

Pe marginea unor astfel de fragmente din învățăturile Sfântului Siluan, preluate pe site-ul și blogul dedicate Cuviosului, în mai mult de jumătate din comentarii se exprimă dezacordul față de autorul sfânt, cititorii fiind totuși persoane interesate de învățătura Bisericii, de vreme ce zăbovesc și lasă comentarii extinse pe un site cu conținut exclusiv religios.

Așadar, din ce în ce mai mult ne confruntăm cu daunele relativizării a orice, inclusiv a autorității unui sfânt profund caracterizat de iubirea pentru om și întreaga făptură, precum Siluan Athonitul. Refrenul sau laitmotivul acatistului său este unul dintre cele mai mișcătoare de acest fel: „Bucură-te, Părinte Siluan, ardere nestinsă de iubire în rugăciunea pentru lume!”. Cum s-ar putea crede că un așa sfânt ar disprețui ceva din creația lui Dumnezeu!? „Întâlneam în el - scrie tot ucenicul său - imaginea desăvârșită a adevăratului creștin; puteam vedea în el unirea uimitor de armonioasă a unor dispoziții aparent incompatibile. Găseam astfel la el, pe de o parte, o uriașă compătimire pentru orice făptură vie, lucru puțin comun unei firi atât de bărbătești cum era el. Această compătimire dobânda asemenea proporții, încât putea fi ușor luată drept o sensibilitate patologică. Dar alte aspecte ale vieții sale arătau numai deocamdată că această compătimire nu era deloc un fenomen patologic, ci expresia unei măreții sufletești naturale și a unei bunătăți produse de har. Starețul avea o atitudine plină de blândețe, chiar și față de plante. Socotea potrivit învățăturii harului orice gest brutal care le cauzează vătămare [...] de câtă compătimire a fost cuprins pentru întreaga făptură și pentru

orice ființă care suferă când a văzut pe drum un șarpe tăiat în bucăți. Dar, pe de altă parte, fierbintele său avânt spre Dumnezeu îl făcea să nu se alipească de nici o făptură” (Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul..., pp. 97-99).

Un ideal greu de atins astăzi, însă bine de cunoscut, în speranța că măcar în parte se va mai putea tempera atașamentul uman-afectiv excesiv față de animale, care în nici un caz nu pot substitui persoana. În același timp cu ridicarea acestei probleme de conștiință creștină, destul de sensibilă, trebuie evitate orice provocări care ar conduce în direcția unor polemici nesfârșite. Scopul este ca fiecare atins de această problemă să își poată da seama că este vorba despre o boală a sufletului. Cel mai adesea, chiar fără a fi evident, apropierea sufletească-afectivă față de animale pătrunde prin fisurile sau spărturile relațiilor umane. Și în acest caz, cea mai potrivită profilaxie spirituală pentru a stăvili avântul afectiv exagerat către animalele de companie nu poate fi decât tratarea cauzei principale - răcirea iubirii dintre oameni (cf. Matei 24, 12); dintre vecini, prieteni, rude și, mai ales, dintre membrii familiei (cf. Luca 21, 16; Matei 10, 21), de altfel semn al unui sfârșit de istorie mai mult sau mai puțin îndepărtat de vremea noastră.

Pilda exemplară a Sfântului Siluan, de discernământ și dragoste trăite în chip nedespărțit, este edificatoare. Mai potrivit și mai inspirat de atât, oare ce s-ar putea arăta? De aceea, cheia optimistă în care dorim să încheiem cele propuse în rândurile de față ar fi, ca pe lângă orice argumente aduse, să cerem stăruitor ajutorul sfinților, ca Însuși Dumnezeu să ne dea inimi simțitoare și minți insuflete cu „duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al buneicredințe” (Isaia 11, 2), pentru a dobândi smerenia, discernământul și adevărata dragoste, virtuți atât de necesare trăirii creștine autentice a omului - „zidire de mare preț”, după expresia Sfântului Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop, al cărui deziderat pastoral a fost ca omul, creștinul mai ales, să trăiască în rânduială”.

(Ionuț-Daniel Barbu, Ziarul Lumina, 22 Septembrie 2025)

PAROHIA VOVIDENIA

IBAN: RO88RNCB0144166173810001; Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 31, jud. Galați;

Preot Gabriel-Ioan PELIN: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro